

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie oskarżonego **A. B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 stycznia 2024 r.,

zażalenia oskarżonego na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 5 października 2023 r., sygn. akt II AKa 177/22, w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi sporządzonej i złożonej przez obrońcę oskarżonego A. B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 177/22, uchylającego wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 15 marca 2023 r., sygn. akt IV K 127/21 i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji – w części dotyczącej tego oskarżonego,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Obrońca oskarżonego A. B. i M. B. złożył w imieniu obu oskarżonych skargę na opisany wyżej wyrok Sądu odwoławczego uchylający wyrok Sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Do skargi nie dołączono potwierdzenia uiszczenia opłat sądowych za jej wniesienie, jak również takich opłat nie odnotowano na rachunku bankowym Sądu Apelacyjnego. W związku z powyższym, wezwano obu oskarżonych do uiszczenia tych opłat w kwotach po 750 zł w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwań, pod rygorem odmowy przyjęcia skargi. Oskarżony A. B. w określonym terminie nie wniósł stosownej opłaty. Stąd też, wobec nieusunięcia

przez oskarżonego braków formalnych pisma procesowego w ustawowym terminie, zarządzeniem z dnia 5 października 2023 r. Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Lublinie, na podstawie art. 530 § 2 w zw. z art. 539f k.p.k. w zw. z art. 120 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia skargi sporządzonej i złożonej przez obrońcę oskarżonego A. B. od wyroku Sąd Apelacyjny w Lublinie z dnia 30 maja 2023 r., sygn. akt II AKa 177/22, uchylającego wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 15 marca 2023 r., sygn. akt IV K 127/21 i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji w części dotyczącej tego oskarżonego.

We wniesionym zażaleniu oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia, albowiem w jego ocenie, „zgodnie z treścią art. 4 o kosztach sądowych pismo wnoszone przez kilka osób podlega jednej opłacie. Opłatę od skargi uiscił oskarżony M. B.”, dlatego też on jej nie musiał wnosić.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak wynika z treści art. 539f k.p.k. w postępowaniu w przedmiocie skargi na wyrok sądu odwoławczego stosuje się odpowiednio przepisy m.in. dotyczące kasacji w tym art. 527 § 1 - 4 i art. 530 § 2 k.p.k. Z treści art. 527 § 1 wynika, m.in. że strona ma obowiązek uiszczenia opłaty sądowej. Oznacza to zatem, że „każda ze stron powinna uiszczyć opłatę, niezależnie od tego, czy ich skargi kasacyjne zostały wniesione odrębnymi pismami procesowymi, czy też w jednym piśmie procesowym zawartych jest kilka skarg kasacyjnych” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2012 r., III KK 265/12, czy też postanowienie z dnia 19 listopada 2018 r., II KS 9/18).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że wprawdzie obrońca oskarżonych A. B. i M. B. w ich imieniu wniósł jedną skargę na wyrok uchylający, to jednak obowiązek uiszczenia opłat za jej wniesienie spoczywał na każdym z obu oskarżonych, zgodnie z brzmieniem z art. 527 § 1 k.p.k.

Oskarżony A. B. mimo wezwania do usunięcia braku formalnego w postaci uiszczenia opłaty sądowej za wniesienie skargi w kwocie 750 zł w oznaczonym terminie, nie uczynił tego, stąd też zasadnie Przewodniczący, na podstawie art. 530 § 2 w zw. z art. 539f k.p.k. w zw. z art. 120 § 2 k.p.k. odmówił zarządzeniem przyjęcia skargi w części dotyczącej tego oskarżonego.

Powoływanie się skarżącego w zażaleniu na treść „art. 4 o kosztach sądowych” nie może wywołać oczekiwanego przez niego skutku. Wprawdzie nie wskazuje on jakiej ustawy „o kosztach sądowych” dotyczy art. 4, jednak z treści zażalenia można wnioskować, iż odwołuje się on do ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, która w postępowaniu karnym nie ma zastosowania.

Kierując się powyższym, orzeczono jak na wstępie.

[as]

[J.J.]